

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2004 (cc)

ZHOUBA ČARODĚJŮ

Vždycky jsem tvrdil, že ho zabije banalita.

Nuris seděl na vratké stoličce, nohy přehozené přes kamennou zídku. S rutinou zasloužilého akrobata udržoval rovnováhu v poloze blížící se spíše lehu, než sedu a přitom se arytmiicky pohupoval. Vítr vál, stromy šuměly, slunce hřálo a zahradní putyka zvaná ‚Druhý domov‘, hlučela všelikým zákaznictvem.

„Přide?“ Zeptal se Nuris a zařukal přitom klouby o práchnivou desku starého stolu.

Jeho společník, Otlý Oto se mu říkalo, se probral, zvedl hlavu a dlaní promnul pomačkaný obličej se vzorkem rozpraskaného dřeva. „Urr-čítěéé.“ Zívá. „Je trochu nevypočitatelnej, ale zakázku nikdy nevzdal.“ Promnul si oči a zamrkal do oslnivých paprsků. „Přide určitě.“

„Je téměř po poledni.“ Zaváhal Nuris, když překontroloval polohu slunce. „Dává si na čas. Ale když tvrdíš že určitě...“ Nuris byl na toho legendárního Svi-Ekera zvědav, ne jen z jednoho důvodu a hodlal počkat. Čekal by i do večera, bylo-li by to nutné, jen v něm stále hlodala neukojitelná představivost. „Poslyš, Oto, to on pracuje vždycky sám? Neříkej, že Bhýla, arcimága ohně, dokázal porazit samotný.“

„Ale jo.“ Zasmál se Oto společníkově zvědavosti. Už na to byl zvyklý. Často musel odpovídat na dotěrné otázky týkající se Svi-Ekera, které kladli jeho klienti. A jemu nikterak nevadilo odpovídat. Prostě se pobavil a přitom nemusel nijak přehánět nebo lhát. „Sám.“ Potvrdil. „Sám dokonce překročil bažinu nemrtvejch, která mu stála v cestě a pak se pustil do Lazzara, draka strážícího mágovu Plamennou věž.“

Nuris zamrkal a zavlnilo se mu obočí. „Ehe... Buď přeháníš, nebo ten Svi-Eker není člověk. Slyšel jsem i jiné nestoudně lživé legendy.“

„Jako?“

„Prý to byl on, kdo zabil Shillaen Farindhal, čarodějku-vládkyni severního impéria. Hele, já jsem jí znal...“ Nuris se zarazil. „Nebo spíš – jednou jsem jí viděl,“ rychle se opravil. „A kromě toho, že nikdy nevycházela ze své Ledové věže v horách Blizardu a že jí strážilo na tisíc ledových démonů, byla magičkou schopnou jediným pohybem prstu smazat z povrchu

země celý hrad i s podhradím. Pouhý její pohled mohl zabít a jediným mrknutím oka byla schopná teleportovat se do vzdálenosti mnoha set tisíc mil.“

„To je taky pravda.“

„Hovno.“ Nuris si pořádně zavdal z korbele. „Podívej se tlustochu. Něco jsem ochotnej ti uvěřit. Ale tohle už je moc. Nemyslíš? Obyčejnej člověk bez čarodějnejch schopností, snad jenom s mečem... říkám to správně?“

„Zatím jo.“ Potvrdil Oto.

„... nemůže dokázat byť jen setinu z toho co mi tady pindáš. Je snad kouzelněj ten meč?“

„Ne.“

„Znova hovno. Je sám, s vobyčjenym mečem a dokáže takovýhle neskutečný věci? Copak je to nejrychlejší šermíř na světě?“

„Hmm... nevím. Asi ne. On ten meč zatím nepoužil.“

„Třikrát hovno. Kdybych považoval Riklifa za něco míň, než nejlepšího a nejspolehlivějšího přítele, tak už teď bych byl na cestě domu. Ale Riklif tvrdí, že Svi-Eker je ten nejpovolanější na tuhle práci. Co v něm tada doprdele je? Má snad kolem sebe nějakou magickou auru nezranitelnosti či co?“

„Jó, tak teď už jsi blíž. Není to sice magická aura, ale přesto je to aura, která mu zaručuje nezranitelnost.“

„Uff.“ Oddychl si Nuris. „Taks to měl říct hned.“ Ale vzápětí spatřil rozšiřující se podlý úsměv na baculaté tváři. „Aha. Děláš si ze mě fůrky co? Tak ven s pravdou. Co to je za auru?“

„No, Svi-Eker je jaksi zřídlem, podivného nemagického pole...“

„Je leader?“

„Ne tak docela. To pole emanuje v malé míře stále a silně ho aktivuje právě myšlenka na odstranění nějakého čaroděje, možná i člověka. Jde o podmíněný reflex. O jakousi vnitřní touhu vyvolanou vytěsněnými zážitky z mládí. A tak dál. A tak dál. A proto aby Svi-Eker nezabýjel na potkání, jsem tu já. Kapišto?“

Nuris to moc nechápal. „Jo. Je mi to jasný.“ Odpověděl. Ale uvědomil si, že jde o věc nebezpečnější, než jak zprvu doufal. Takže Svi-Eker nakonec skutečně zabil Shillaen Farindhal a možná, že i jiné kouzelníky, o kterých nejsou zprávy. A on jako vyšetřovatel čarodějné lóže a kouzelník podřadné úrovně, by neměl možná tolik riskovat a snažit se Svi-Ekera dostat vlastní rukou. „O jakou auru tedy vlastně jde?“ Otázal se náhle do hlučení hostů a řinčení kovových plecháčů s pivem.

„Jde o Murphyho pole.“

Nuris vytřeštil oči a rozpěněná tekutina mu z úst vyprskla na hnědou vestu. Zahoupal se na nestabilní stoličce, ale rovnováhu udržel – měl v tom praxi. „Kecáš.“ Na nic jiného se nezmohl.

„Ne. Je to tak. Sice to nejní vědecky ověřenej fakt, protože každej učenej mág, kterej byl poblíž, působení toho pole nepřežil, ale pravděpodobně to tak bude.“

Nuris zmobilizoval celou svou rozumovou potenci aby překonal překvapení. Přesto byl připraven hlavně na útěk, ale zdržela ho spásná myšlenka. Naprosto geniálně jednoduchý plán, který měl šanci uspět. „Murphyho pole,“ pokrčil rameny. „Nevídaná věc.“

„Nevídaná?“ Otázal se Oto. „Tak se podívej támhle. Mezi ty domy.“ Tlustý prst zamířil do rušné ulice. „Hele, už jde. Co jsem říkal.“

Nuris pohupující se na stoličce jen pootočil hlavu, aby viděl na vřavu, ve které Svi-Ekera nemohl rozpoznat. Alespoň zpočátku. Na druhou stranu si všiml jiných věcí. Podivných věcí.

Mnoho lidí v té ulici se z neznámých, ale neskutečně banálních příčin ocitlo na zemi. Jejich sprosté výlevy umlčelo bahno zvedající se v nezvyklém úhlu do nezvyklé vzdálenosti z jediné louže na celé cestě z pod kol jediného široko daleko jedoucího povozu. Dosud pevné věřeje na kterých si hrály děti zničeho nic povolily. Kočce vyhřívající se vysoko na střeše domu nestačilo ani devět životů, po náhlém pádu, při kterém se jí do cesty postavily vyčnívající trámy, dokořán otevřené okenice a dokonce i vrabec, jehož peří zaznačilo smrtelnou dráhu až na kamenný schod vedoucí do nadmíru hlubokého sklepa. Lidé do sebe vráželi. Věci jim padaly z ruky, nejlépe na nohy jiným lidem a ještě lépe ostrými či tvrdými hranami. Množství drahého porcelánu se ve střepích objevilo na naprosto nepravděpodobných místech, kde na nich stačilo během mrknutí oka uklouznout mnoho nohou. Cenné a především nenahraditelné věci se dokázaly zakutálet do míst, kde už je nikdy nikdo nenašel. No a konečně lidé, kteří se snažili tomu všemu zabránit, pokazili ještě víc a nadto sami dopadli opravdu škaredě.

„Už chápeš?“ Zeptal se nevzrušeně Oto.

„Chápu.“ Zaskřehotal Nuris a naprázdno polkl.

„Tohle je jenom slabý odvar toho, co se může stát, když se Svi-Eker pustí za svým cílem. V tom okamžiku si nejlepší šermíři světa vrážejí vlastní meče do břicha, čarodějům se nedaří vyvolat ani to nejjednodušší kouzlo a pokusí-li se lusknout, pravděpodobně si zlomí prsty. Divoký drak se udusí vlastním kouřem. Dříve smrdutá a komáry prolezlá bažina se jakousi náhodnou chemickou reakcí změní ve vonící pláň plnou jezírek čisté vody nad kterou vede pěšina z poražených kmenů.“

„Ale,“ pípl poděšeně Nuris, „když mu řeknu, koho má odpravit, celé to Murphyho pole se na něho upře. Je to tak?“

„Myslím si to.“

Nuris si oddychl, ale strach v něm hlodal stále. A čím víc se blížila obyčejná postava nepostížená všeobecným zmatkem, tím větší kousky jeho sebevědomí si odhrýzávala. Když se konečně Svi-Eker dostal až k nim a pozdravil se svým tlustým přítelem, Nuris si jen dokola opakoval: Ten koho máš odpravit... jsi TY.

Obyčejný Svi-Eker v obyčejné obnošené vestě a klobouku se podíval na Nurise svým obyčejným okem, neprozrazujícím nic z jeho minulosti. „Tak, pane šéf,“ začal obyčejným hlasem, „kdo to bude?“

Nuris se autoritativně zahoupal na své stoličce a řekl: „Ten koho máš odpravit.. jsem JÁ.“ A podle se usmál. Ani tak dlouho mu netrvalo aby pochopil, že řekl něco docela jiného než chtěl a zděšeně vykřikl: „Chtěl jsem říct...“ ale zbytek už nedokončil. Z neznámého důvodu ztratil rovnováhu, stolička se pod ním zvrkla a velký kámen, jenž se zde objevil čistě jen kvůli tomu, zlomil Nurisovy vaz.

„Ajta!“, vyjekl Oto. „To bylo blbý přeřeknutí.“

„To teda jo.“ Souhlasil Svi-Eker, obyčejný člověk – zhouba všech čarodějů.